

Verhaal van Janny de Pee

Echtgenote van Joop Groenevelt

Periode 1956 - 1966

Achtergrond

Ik ben geboren in januari 1945 in Utrecht. Ik kom uit een gezin van negen kinderen, drie jongens en zes meisjes. Ik was de vierde van het stel. Ik was ongeveer zes jaar oud toen mijn vader een ongeluk kreeg. Hij werkte bij een bakkerij. Op de dag van het ongeluk moest er in de bakkerij een haard naar boven worden gebracht. De mannen die de haard aan de bovenkant vast hielden konden het ding niet meer houden. De haard donderde van de trap af en nam mijn vader in de val mee. Hij lag onder de haard. Hij heeft het overleefd, maar door het ongeluk raakte hij verlamd vanaf zijn middel. Hij raakte ook gewond aan zijn been en dat bleef een open wond met als gevolg dat zijn been geamputeerd moest worden.

Mijn ouders waren in die tijd al gescheiden van tafel en bed en mijn moeder woonde in bij haar vader en moeder. Toen pa in het ziekenhuis lag, kwam ze weer thuis om voor ons te zorgen. Dat ging niet goed en zo ben ik samen met mijn andere broers en zusters uit huis geplaatst. Eerst op de Ganzenhoef in Maarsssen en later op de Rudolphstichting. Op de Ganzenhoef heb ik Joop Groenevelt leren kennen. De jongens sliepen in het koetshuis en de meisjes in het hoofdgebouw. Je weet hoe dat gaat tussen jongens en meisjes op die leeftijd. Het was een soort uitruilmarkt. Joop had nog geen meisje, dus werd hij aan mij toegewezen. Ik denk dat het zo ongeveer is gegaan.

Er was nog geen sprake van echte liefde, maar ik was wel gek op hem. De jongens stalen appeltjes voor ons. Zelf heb ik daar ook een keer aan meegedaan. Dat was best spannend.

Wonen

Voor zover ik me kan herinneren zijn we in 1956 op de Rudolphstichting geplaatst. Ik kwam zelf op paviljoen Clematis terecht samen met mijn jongste zusje. Ik kan me herinneren dat op Clematis nog een slaapzaal was waar we sliepen. De ruimte die je voor jezelf had, was afgeslut met houten schotten waarvan het bovenste deel uit glas bestond. De groepsleiding had zo een goed overzicht. Later kreeg ik een eigen kamertje. Ik was toen al wat ouder en deed in het paviljoen huishoudelijke werkzaamheden. Ik zat op de huishoudschool in Barneveld, de 'Spinazieacademie'.

Later ben ik samen met mijn jongste zusje in pleeggezin geplaatst bij de familie Visser, een gezin dat uit Friesland kwam en waarvan de vader chauffeur werd op de stichtingsbus. Hij was de opvolger van meneer Stoffelsen. Ik heb eerst een tijdje als huishoudelijke hulp in het gezin gewerkt.

Wat ik mij nog heel goed herinner was die avond dat ik kennis kwam maken met het gezin. Mevrouw Visser vroeg of ik ook melk en suiker erin wilde hebben. Ik ging er vanuit dat ze bedoelde of ik in de koffie melk en suiker wilde hebben. Maar ja, het waren Friezen en die dronken 's avonds thee. Dus ik kreeg melk en suiker in de thee. Dat was niet lekker. Mevrouw Visser had hulp nodig want ze hadden net drie kleine pleegkinderen gekregen in de leeftijd van respectievelijk een half, anderhalf en vier jaar. Later vroegen ze of ik bij hun in pleeggezin wilde komen. Ik heb eerst gearzeld omdat ik van mijn broer niet zulke leuke verhalen had gehoord over het pleeggezin waarin hij was geplaatst. Ik heb toegestemd onder de voorwaarde dat ik graag wilde dat mijn jongste zusje ook bij hun in pleeggezin mocht komen. Ik voelde me verantwoordelijk voor haar. Ik heb nooit spijt gehad van mijn beslissing. Ik heb daar geleerd wat nestwarmte is. Ik mag het eigenlijk niet zeggen, maar ik hield meer van mijn pleegouders dan van mijn eigen ouders.

Mijn vader wilde mij wel thuis hebben, maar ik kon dat niet opbrengen. Ik was van mijn ouders vervreemd. Op een gegeven moment werd ik 21 jaar oud en moest ik weg. Ik wilde absoluut niet weg en ik heb ontzettend gejankt. Maar ja, als je 21 bent dan laat de stichting je los en sta je op

eigen benen en moet je jezelf redden. Het contact met de familie Visser is nadien altijd in stand gebleven. Zij zijn voor mij 'heit en mem' gebleven, Fries voor vader en moeder.”

Activiteiten

Ik heb aan veel activiteiten meegedaan op de Rudolphstichting. Ik zat op gymnastiek, ik kreeg orgelles op het kerkorgel in het kerkje van de Glind en ook kreeg ik Engelse les van meneer Boelhouwer. Daar heb ik trouwens nog een diploma en een foto van. Ik hield van wandelen en ik zat op wandelvereniging 'De Valleitrekkers'. Ik was ook lid van het tamboer- en trompetterkorps van de Rudolphstichting onder leiding van meneer van Holland. Dat was een mooie tijd. Uiteraard waren we veel bij het oude zwembad aan de Kleine Ringlaan te vinden. Op de zondagen mochten we eerst niet zwemmen van heit en mem. Dan liet je anderen voor je werken. Dat kon niet. Fietsen mocht wel. Uiteraard hebben we wel eens stiekem op zondag gezwommen. Later draaiden heit en mem bij en mochten we ook zwemmen op zondag, want die regel was niet vol te houden.

Herinneringen

Wat ik wel eng vond in die tijd was het kerkhof. Daar moesten we altijd langs. Daar heb ik heel hard leren fietsen om maar zo snel mogelijk voorbij het kerkhof te komen. Mijn pleegzus snapte er niets van en kwam al hijgend achter mij aan. Ik ben me een keer doodgeschrokken. Kennelijk wisten meerdere kinderen van mijn angst en een paar jongens, waaronder Joop mijn vroegere schoolvriendje, zaten in de struiken verborgen. Toen ik langs kwam fietsen, sprongen ze uit de struiken te voorschijn. De rillingen lopen me nog over het lijf als ik daaraan terug denk.

Rudolphhuwelijk

Ik zal je vertellen hoe Joop en ik elkaar gevonden hebben. Ik ben eigenlijk altijd verliefd gebleven op Joop ondanks dat hij verloofd was. Ik kan mij nog herinneren dat ik op vakantie was in Aalten in een vakantiegezin. De zoon van dat gezin wilde verkering met mij, maar ik wilde niet want ik kon Joop niet vergeten. Toen ik bij de familie Visser in pleeggezin zat, kreeg ik van Joop een wandbord met een meisjeskopje erop. (Janny laat trots het bordje zien). Later hoorde ik van mijn pleegzusje dat Joop de verloving had uitgemaakt en zij zei tegen mij: “Janny, grijp je kans.”

Ik woonde en werkte toen al in Ede en Joop woonde daar dichtbij. Aangezien we elkaar kenden van de Ganzenhoef en van de Rudolphstichting was het leggen van contact niet zo moeilijk. Ik kwam wel bij de familie Groenevelt thuis, want zijn zussen kende ik ook goed. Joop zat in die tijd in militaire dienst en als ik dan bij ze was, bracht hij mij wel eens naar huis. Maar ik durfde hem nog steeds niet te vragen. Het is allemaal heel geleidelijk gegaan en in een bioscoop hebben we elkaar voor het eerst gekust. Zo is onze relatie opnieuw begonnen en in 1970 zijn Joop en ik getrouwd. Als ik terug kijk op deze periode in mijn leven dan kan ik alleen maar zeggen: “Ik zou het zo over doen en ik heb totaal geen spijt van mijn keuze”.